

Drie keer is scheepsrecht

Ja, ik weet het, we zijn eigenlijk nog maar net thuis van Cyprus, zitten we alweer in het buitenland. Maar daar zit een verhaal (of smoes) achter. Dit is namelijk de derde poging om Zagreb (hoofdstad van Kroatië) te bezoeken samen met onze goede vrienden Anne-Mieke & Marcel. Mei 2020: covid. Nieuwe poging in oktober: covid en de uitzending van Harold. Derde poging: oktober 2021 en ja hoor, we mogen!!! Ja, wel vlak na onze laatste vakantie, dus nou en? Vanmorgen heeft lieve Fatima ons naar station Zwolle gebracht. Een kwartiertje later vertrok onze trein richting Schiphol en in Almere stapten Anne-Mieke en Marcel in. We hadden nog even geen zin in gesprekken (ff op gang komen), dus we hadden een plekje uitgezocht in een overvolle stiltecoupé, lekker rustig ;o).

Op Schiphol kon het rondreizend circus losbarsten en doorliepen we soepeltjes alle controles. Naja, soepeltjes gold voor Marcel, Anne-Mieke en mij. Harold kreeg een grondigere controle, met name op zweetvoeten, dus we moesten even wachten. Marcel maakte het zich ondertussen gemakkelijk en bewaakte enkele koffertjes met zijn leven terwijl Harold al zijn kledingstukken en schoenen weer moest verzamelen en aantrekken.

Eventjes een lunch gescoord en op naar de gate. En ja hoor... de eerste berichten van vertraging kwamen al binnen op de schermen, maar liefst 8 hele minuten! Ik was erop gebrand dat we vooraan in bij de gate zouden staan, dan konden we zekersteweten onze handbagage meenemen in de cabine (want zonder grote koffers hoefden we niet te wachten bij de bagageband na aankomst). En we schoven stiekem steeds verder een stapje naar voren bij de gate, helemaal klaar voor de sprint naar de aller- aller-, aller, maar dan ook allerachterste rijen van het vliegtuig. En wat gebeurt er? De volgorde van aan boord gaan is van voren naar achteren! Hoe kom je op zo'n stom idee? Affijn, na lang wachten mochten we - als laatste groep - eindelijk het vliegtuig in. En daar bleek dat onze tot dan nog gelukkige meereizende vrienden tijdens de reis bruut uit elkaar werden gehaald omdat een andere passagier op de stoel tussen hun in zat. Maar Marcel (plissierman van beroep) keek even dreigend en de passagier maakte snel plaats voor het liefdespaar.

Een volle bak, maar een soepele vlucht. En ook het opstijgen en landen (grote favoriete bezigheid van Anne-Mieke) verliep soepel.

Op het vliegveld werden we al opgewacht door de taxichauffeur, want ja, ik had een taxi geboekt voor dit uit de kluiten gewassen reisgezelschap. Vanwege covid mag een taxichauffeur hier maar 2 reizigers meenemen, maar wij hadden een zeer comfortabel busje geregeld waar niet alleen onze handkoffertjes maar ook onze aura's net in pasten.

Bijna 3 kwartier later werden we gedropt in een steegje. Vanaf hier werd het lopen naar onze accommodatie, Rooms Zagreb 17. En dat hadden we nog niet zo snel gevonden. We moesten uiteindelijk een binnenplaatsje op lopen en het zag er allemaal wat smoezelig uit. Maar eenmaal binnen werden we opgewacht door gastvrouw Irena en blijkt de accommodatie te bestaan uit allerlei ruime herenkamers die mooi schoon zijn en lekker modern zijn ingericht. We zitten dus mid-den, maar dan ook echt midden in het oude centrum! Vanuit het raam kijken we uit op dé kroegenstraat van de stad. Nadat we eventjes hebben ontspannen op de hotelkamer, is de schemering al ingevallen en gaan we op zoek naar een tentje om wat te eten. De stad heeft een boven- en een benedendeel en dat geeft een leuk sfeertje.

En we kunnen wel heel interessant gaan vertellen dat we met zorg een restaurantje hebben uitgezocht, maar we zijn eigenlijk het eerste restaurantje in gedoken dat er een beetje goed uitzag. En dat was een goede gok. Een voor Kroatische begrippen trendy restaurantje (want we waren echt oudjes tussen de aanwezige nog-net-niet-droog-achter-de-oren generatie) met hippe muziek. Eenvoudige maar heerlijke gerechten. Met een frisje voor drie van de vier musketiers en twee pinten snurkvoer voor Marcel komen we de avond wel door. Wat het effect van het snurkvoer is op de nacht van Anne-Mieke (en mogelijk de rest van de gasten) laten we misschien morgen nog wel even weten.

Dit zijn ze dan, onze Almerense vrienden Anne-Mieke en Marcel.

We hebben echt heel lekker gegeten voor nog geen 20 euro per persoon en daar gaat ons zuunige Hollandse hartje altijd sneller van kloppen.

Na het eten nog even een kleine wandeling door het centrum. We duiken een tunneltje in maar worden na 100 meter teruggefloten door een beveiligiger, de tunnel gaat op slot. Vragen waar de tunnel voor dient haalde niks uit, de beveiligiger heeft geen tijd voor toeristen. Even later lopen we langs de indrukwekkende Sint Marcuskerk met links daarvan een allesbehalve indrukwekkend parlamentsgebouw dat meer op een kazerne lijkt, dus die haalt het fotoboek niet. Om de kerk en het parlement staan hekken en ook daar doet Marcel een poging om te achterhalen waarom de hekken er staan en ook deze beveiligiger heeft veel belangrijker zaken te doen dan een beetje ouwehoeren met een stelletje nieuwsgierige pottenkijkers uit Nederland.

We lopen weer terug naar ons onderkomen via de oude stadspoort 'Kamenita Vrata' (ofwel Stenen Poort) waar binnenin een soort van prieeltje is gemaakt.

In de poort zelf zijn kerkbankjes aangebracht (zie rechts op de foto, er zit zelfs nog iemand) waar mensen kunnen bidden/reflecteren en wij lompe toeristen denderen daar luid pratend en lallend doorheen. Ze zullen weten dat we er zijn geweest. Het is eigenlijk schandalig. Ja, eigenlijk misschien best wel ja.

Daarna is het wel genoeg voor vandaag, we zoeken onze kamer op. Morgen weer een dag.

Op de fiets, te voet en net niet door de lucht, Zagreb verkend

We worden vanmorgen wakker en hebben redelijk geslapen. Toen we om 5.30u het raam opendeden voor wat extra frisse lucht hoorden we allereerst al elke kwartier de klokken luiden en om 6 uur werden we onaangenaam verrast door de klokken die een kerkdienst aankondigden. En die stopte ook echt niet. Bed uit, raam dicht en dan maar de airco aan. Jullie lezen het al, wij hebben het niet makkelijk op vakantie.

Om 8.30u staan onze reisbuddies voor de deur, trappend van ongeduld om te gaan genieten van een heerlijk ontbijtje bij Otto en Frank. Een erg leuk klein tentje in de buurt van onze appartementen. Het ontbijt is van goede kwaliteit. Ik eet een soort van wentelteefjes met pindakaas en frambozenjam en de dames gingen op de gezonde toer met havermout. Maar wat Marcel voorgeschoteld krijgt, is echt een kunstwerkje: gefrituurde eieren! Weliswaar stond er op de kaart een schriftelijke waarschuwing bij van de Kroatische hartstichting maar het is errug lekker. Tenminste, dat zei Marcel.

Op de vraag aan de ober wie hij is, Otto of Frank krijgen we een mooie lach terug. Nee, hij is het niet. Maar het mysterie wordt door hem gelijk ontrafeld. Otto is een Bulldog en Frank is een kat en we gokken dat zij dan maar is van de oorspronkelijke eigenaren zijn/waren.

Bij het afrekenen horen Renate, Anne-Mieke en Marcel allebei een ander bedrag.

Renate hoort 360, Marcel hoort 340 en hij besluit er uiteindelijk toch maar 400 kuna van te maken. De brede glimlach op het gezicht van de serveerster had ons moeten tippen maar we wandelen lekker naar buiten. Bleek de rekening uiteindelijk 316 te zijn. Hebben we dus bijna 30% fooi gegeven. We kunnen er smakelijk om lachen. Hebben we in ieder geval een aantal mensen een goed begin van de dag bezorgd, zo zijn wij Dutchies!

Na het zeer sterk aangeraden pardontologisch onderhoud van onze bijtspijkers maken we ons gereed voor een splitsing. Marcel en Anne-Mieke gaan aan de wandel en Renate en ik stappen zometeen op de fiets voor een begeleide fietstoer door Zagreb. Renate en ik wandelen op ons gemak naar het grootste plein in Zagreb en worden daar in een hofje opgewacht door Alida. We hebben geluk, het wordt een privé-tour vandaag. De Kroaten hadden vorige week nog 26 graden en volle zon, voor Alida is het vandaag hartje winter bij 10 graden, dus ze is dik ingepakt inclusief handschoenen. Hieronder een foto van Renate en Alida bij het beeld van Nicola Tesla.

We krijgen twee heerlijk soepel lopende stadsfietsen met voldoende (6) versnellingen. En omdat Zagreb ook op twee heuvels is gebouwd worden we toch ietwat nerveus als we straks over kinderkopjes een steil heuveltje op moeten. Maar daarover straks meer.

Alida is geboren en getogen in Zagreb en kent de stad op haar duimpje. Ze vertelt over de rol van Kroatië in de geschiedenis en de plek en rivaliteit (vooral met Servië) in de regio. We kunnen haar van alles vragen en ze beantwoordt alles geduldig. Vooral haar verhalen over de tijd van de oorlog (ze was toen student) in voormalig Joegoslavië zijn indrukwekkend en ik kan er eigenlijk geen genoeg van krijgen. Er staat een fris windje en de temperaturen zijn toch iets lager dan we hadden geanticipeerd, dus te lang stilstaan is niet aan te raden. We zien het ene na het andere prachtige gebouw en snappen nu ook waarom Zagreb soms ook wel 'klein Wenen' wordt genoemd.

Hieronder een foto van het operagebouw in het hartje van Zagreb.

De gele kleur van veel oude gebouwen dankt Zagreb nog aan de tijd dat ze onderdeel waren van het Habsburgse Rijk. Voor het operagebouw staat een mooi beeld met in het water een grote waterbak. Leuk om te badderen voor de lokale vogels maar daar was het natuurlijk niet voor bedoeld. Het is draagt de naam 'bron van leven'.

Terwijl we daar staan wordt Alida aangevallen door een walnoot die een grote kraai bijna op haar hoofd laat vallen. Deze kraai kijkt ons brutaal aan en vertrekt vervolgens weer met de inhoud van de gekraakte walnoot. En grappig is dat dit ruim een uur later nog een keer gebeurt op een heel andere plek in de stad. Een soort remake van een oude Hitchcock klassier 'The birds' maar dan anders.

We worden door Alida meegenomen door het zogenaamde 'groene hoefijzer'. Hier zijn veel parken aangelegd rondom de oude gebouwen. Vooral de schaduw in de parken is zeer aangenaam in de soms warme zomers, maar daar voelen we vandaag dus niks van. Onder de indruk van onze fietskunsten besluit Alida dat dit voor eeuwig moet worden vastgelegd. En vaardig als ze is, maakt ze tijdens het fietsen foto's van ons (vast voor haar privé fotoalbum), ze vertelt erbij dat ze dol is op Nederlanders en wij begrijpen dat vol-le-dig.

Als we even verderop weer halt houden zien we in de verte onder tromgeroffel een groep soort van militairen aankomen lopen.

Hier zit een historie aan vast. Groepen Kroaten vochten mee met de Fransen in de tijd van Napoleon. En als zij hun geliefden verlieten om te vechten, knoopten deze vaak een rode sjaal (ook wel cravat genoemd) om hun nek als aandenken aan thuis.

Hierdoor waren de Kroatische militairen heel herkenbaar. Er gaan ook verhalen dat zij gebouwen en/of de stad van Zagreb hebben bewaakt. Alida helpt ons uit de droom: dat is niet zo hoor, ze hebben nooit wat bewaakt. En vandaag de dag is deze optocht vooral voor de toeristen. Maar wel leuk om te zien in ieder geval.

En door. Alida geeft even verderop aan dat we hoek van de straat om moeten en tegen een serieus heuveltje op moeten fietsen, dus terugschakelen naar de laagste versnelling. Het is zelfs zo steil dat zij zelf altijd halverwege afstapt om de rest naar boven te lopen. Maar dan heb je gerekend buiten de power van deze eigentijdse Hollandse power rangers. Renate en ik snellen de bocht om en Renate wil naar de 1e versnelling schakelen. Ze draait snel aan de versnelling en gaat op de pedalen staan. Maar ze draait niet de juiste kant op, die eigenwijze versnellingen werken precies de andere kant op dan in Nederland en hup, ze zit in de 6e versnelling! En daar had polder Mega Mindy, maar ook deze stadsfiets niet op gerekend. Krak, een gebroken ketting 🙄. Renate put zich uit in verontschuldigen maar Alida reageert vrij nuchter. Joh, kan gebeuren. Een snelle wissel (zijn ongeveer 5 minuutjes van de fietsenwinkel vandaan) van fiets en we kunnen door.

Via een standbeeld van Joris en de draak, het parlamentsgebouw en een schitterend uitzicht op de stad fietsen we terug naar de fietsenwinkel.

Toch wel een beetje koud van het vele stilstaan en de lage temperaturen gaan we op weg naar de lunchlocatie om onze vakantiebuddies bij te praten over onze belevenissen. We eten heerlijke strukli bij La Struk.

Na de lunch scheiden onze wegen zich. En niet als stellen maar als Mano e Mano en de rest. We laten de vrouwen schreiend achter. Oftewel ik ga met Marcel op stap. Wij hebben een wandeltour geboekt waarbij de laatste honderd jaar van de ontstaansgeschiedenis van het huidige Kroatie wordt verteld met daarbij een hoofdrol voor de Balkanoorlog in de jaren 90. Onze gids, die er uit ziet als een echte Viking maar toch een Kroaat in hart en nieren blijkt te zijn, neemt ons in hoog tempo (ten minste zijn manier van praten) mee door de geschiedenis. Hij is een echte verteller en zijn Engels is echt uitstekend. Hij voorziet alles met mooie foto's en zelfs aan het eind in een schuilkelder met een video.

(Beetje slechte foto; niet uit de oude doos, maar gewoon zonder flits gemaakt).

Uiteraard vind ik dit heel interessant omdat ik natuurlijk 4 jaar na het sluiten van het Dayton-vredesakkoord in 1995 uitgezonden ben geweest naar Sarajevo. En ik herken veel van de gruwelijkheden die hij vertelt.

Mooi aan zijn rondleiding is dat hij aangeeft dat hij het verhaal vertelt uit Kroatisch perspectief maar dat er meerdere perspectieven zijn. Bijvoorbeeld vanuit Sloveens, Servisch of Bosnisch perspectief. Maar ondanks dat helder is dat door alle betrokken partijen gruwelijkheden zijn begaan tijdens de Balkanoorlog, lijkt het er toch verdacht veel op dat met name het nationalisme in Servië een van de belangrijkste oorzaken is geweest van deze oorlog. Als we in de komende jaren mogelijk Belgrado bezoeken (hoofdstad van Servië) krijgen we vast een ander perspectief voorgeschoteld.

Moe maar voldaan gaan we terug naar het appartement waar we ons langzaam gereed maken voor het diner.

Kroatische lunch & diner

Bij de lunch op zaterdag treffen we Harold en ik Anne-Mieke en Marcel weer. Door al dat geklets met Alida (en het breken van mijn fietsketting) waren we wat later, dus ze zaten al te wachten op ons. Er staat een Kroatisch gerecht op de planning: strukli. En dat moet worden genuttigd bij La Struk, hét strukli walhalla. En als we bij het restaurantje aankomen, merken we hoe geliefd het gerecht is, er is binnen helemaal geen plek voor ons, buiten op het terras ook niet, maar via een kruip-door-sluip-door gangetje komen we in een geinige binnentuin waar nog net een tafeltje voor 4 vrij is.

En wat is dan strukli? Een heel eenvoudig gerecht bestaande uit lasagnebladen en een milde kaassaus. En daar zijn meerdere variaties van. Marcel en ik kiezen voor een hartige versie. Anne-Mieke en Harold kiezen voor eentje met appel en kaneel. Op de menukaart staat al dat de bereiding 20 minuten duurt, dus we maken het ons comfortabel en kletsen bij over onze ervaringen in de ochtend. En ja hoor, 20 minuten later krijgen we elk een dampend ovenschaaltje voorgeschoteld en verbranden we allemaal ons bekkie aan de hete maar smakelijke smurrie.

Terwijl de mannen 's middags een wandeltour doen in het teken van de geschiedenis van Zagreb (zie verslag van Harold van gisteren), gaan Anne-Mieke en ik de stad in. We hadden ons eerder op de dag al gerealiseerd dat we niet voldoende voorbereid waren op de plotselinge weersverandering in Zagreb. Waar we natuurlijk pas achter kwamen toen we hier goed en wel waren aangekomen. Morgen staan de Plitvice meren op de planning. In de bergen, maximaal 5 graden en kans op regen.

Alida had ons getipt om naar Nama te gaan, een groot warenhuis, zeg maar een soort van Bijenkorf (maar dan anders ;o). We moeten daarvoor langs het grote plein in het centrum waar het ineens een heel stuk rustiger is dan in de ochtend. Even later wordt dat wel duidelijk, Nama is gesloten vanaf 15u. En dat is niet de enige winkel. We snappen er niets van dat in zo'n grote stad de winkels zo vroeg op de middag sluiten. We zijn niet voor 1 gat te vangen en Anne-Mieke vertelt dat ze in de buurt nog een H&M heeft gezien, misschien is die nog open. En ja hoor, de H&M is zelfs elke dag open tot 22u! We scoren daar wat extra 'attributen' voor de zondag (sjaals, handschoenen, een softshell jasje) en keren weer terug naar het hotel.

Alida had 's ochtends al verteld dat de Zagrebbers op zaterdag heel graag 'koffiedrinken'. Tenminste, zo maken ze zichzelf wijs dat alcohol eigenlijk een soort van koffie is en daar kun je dan al in de loop van de ochtend mee beginnen. Eerst 's ochtends je inkopen doen in de stad, daarna naar huis en omkleden in je galatenu en

hup, terug om te gaan barhangen in je allerbeste kloffie. Ondanks de kou zitten veel mensen buiten op terrassen, dik ingepakt (het zondagse kloffie is niet eens te zien), gezellig te kletsen met vrienden en familie.

Als de mannen terug zijn van hun wandeltour hebben we nog eventjes de tijd om te relaxen en daarna gaan we naar een restaurantje dat goed aangeschreven staat. De lieverds uit Almere trakteren ons voor ons 25-jarig huwelijk (is al 1,5 jaar geleden, maar ja, covid, en wat in het vat zit en zo). We komen inderdaad in een sfeervol 'kelderrestaurant' terecht. Naast ons een tafel met 10 luide Kroaten die overduidelijk al eventjes aan het 'koffiedrinken' waren. Al vrij snel wordt ons duidelijk dat wijn een belangrijke rol speelt in dit restaurant (zou het misschien in de naam zitten: Trilogija Fino & Vino?). En dat terwijl geen van ons vieren een echte wijndrinker is. 🙄

De menukaart biedt voldoende keuze. De voorgerechten smaken heerlijk en we vol verwachting klopt ons hart... maar waar blijft het hoofdgerecht? We maken het gezellig, maar ruim een uur nadat ons voorgerecht is afgeruimd, nog steeds geen hoofdgerecht. Bommetje vol was het er ook niet. En Anne-Mieke had ook al geen voorgerecht, dus die begon bijkans al aan Harolds arm te knagen. Ondertussen knalt de stroom er ook nog een keertje uit en zitten we met zijn allen in het pikdonker. De Kroaten zijn niet eens verbaasd, dus het zal er wel bij horen.

Marcel bestelt een biertje. Een wat? Een biertje! Nou, de ober moet wel even kijken of ze dat wel hebben. Hij komt even later terug met een bierflesje genaamd 'Papak'. En hij licht ook nog even toe wat het betekent. Dat woord wordt in het Kroatisch gebruikt voor een man die thuis niets te vertellen heeft... 🤔

We zitten achterin het restaurant en samen met Marcel kan ik mooi alle mensen in de gaten houden. Het valt ons op dat de sommelier (een grote brede Kroaat) niet bij de tafels is weg te slaan en zijn baan wel heel serieus neemt, want zelfs bij het bijvullen van de glazen met een fles die al is geopend en geproefd, moet hij deze telkens weer opnieuw proeven. En terwijl wij wachten en wachten op onze hoofddis, wordt meneer lodderiger en lodderiger en blijft hij eigenlijk alleen maar dralen bij de verschillende tafels (gelukkig niet bij de onze) met waarschijnlijk vaste klanten. Hij zit nog net niet bij ze op schoot.

Op een gegeven moment komt onze ober om een foto te laten zien met daarop de vis die Anne-Mieke en ik hebben besteld. Twee hele vissen die liggen te bakken op de grill. "2 minuutjes nog", zegt de ober. We lachen vriendelijk, maar mijn blik zegt "Schiet toch eens op, Jan Doedel!"

Na 20 minuten realiseren we ons dat ze hier ook geen klok kunnen kijken want nog steeds geen hoofdgerecht. Als ik bijna wil voorstellen dat we lekker wat geld op tafel

achterlaten en vertrekken, komt eindelijk het hoofdgerecht van Anne-Mieke en mij, dat van de mannen volgt, al duurt dat ook nog weer een paar minuten.

En de lodderige sommelier komt ze wel even fileren. Dit ging enigszins klungelig (goh) en daarna hebben Anne-Mieke en ik er nog menig graat én een complete vin uit gevestig. We eten braaf ons bordje leeg en vragen om de rekening. Uit beleefdheid wil Marcel nog een fooi geven (ze hebben geluk dat hij de pot beheert), maar dat kon niet volgens de ober. Ik heb verder wijselijk mijn mond gehouden en ben vast richting deur gelopen. Wat geen van ons betreft niet het herhalen waard.

Plitvice meren in de regen (én mist én kou)

Eigenlijk was nationaal park Plitvice meren ons hoofddoel van deze reis. Of beter gezegd: de watervallen. Je kunt mij wel wakker maken voor een mooie waterval. Harold en ik bezoeken tegelijk weer even een Europese hoofdstad, want we hebben ze nog niet allemaal gezien. Marcel & Anne-Mieke waren in een heel ver verleden al een keer bij de meren geweest, maar wilden er graag nog een keertje naartoe. En een bezoekje aan Zagreb leek hen ook niet verkeerd. Een en een is twee, dus waarom niet met zijn viertjes?

De kaartjes voor een bezoek aan het park zijn ruim op tijd online gekocht en in de regel is dat hard nodig, de meren zijn een enorme toeristentrekker. De huurauto was ook al geregeld zodat we vandaag op tijd konden vertrekken. En op tijd was het. Om 7.30u liepen we al richting het verhuurkantoor. Onderweg even een ontbijtje ingeslagen bij de lokale bakker en om 8.05u stonden we bij de autoverhuur op de stoep. Er stond een mooie zwarte en heerlijk ruime Peugeot 5008 (automaat) voor ons klaar en vandaag is Harold onze chauffeur. Harold wist dat de auto dezelfde dag nog moest worden ingeleverd, daarom wilde hij zich niet te veel hechten aan deze jonge auto (slechts 12.000 km op de teller) en kreeg de auto ook geen naam. Dat Harold weer even moesten wennen aan het feit dat het automaat was, merkten we toen we bij het tolhuisje aankwamen en hij per ongeluk op de rem trapte (in de veronderstelling dat dit de koppeling was). We lagen bijna met zijn drietjes op het dashboard (lang leve de gordels).

Na 2 uur rijden komen we aan bij het park. De voorspellingen voor vandaag zijn: een beetje regen in de ochtend, een beetje meer regen in de middag en een magere 7 graden. Gelukkig kon het in de praktijk nog erger, het is de hele dag niet droog geweest. Boze tongen, lees: Harold, beweerden zelfs dat het de meest regenachtige dag was in de afgelopen 25 jaar in Kroatië!. En in de bergen rond de meren was het ook nog mistig. Maar ons Hollanders bint nie van suuker, we laten ons niet kennen. Via Ingang 2 komen we het park binnen. Het miezert dat het giet (of andersom) maar er is toch nóg een lichtpuntje, het waait niet zo hard. Marcel koopt nog snel even twee allerschattigste poncho's in voor zichzelf en hij is niet de enige in het park met zo'n geel gewaad.

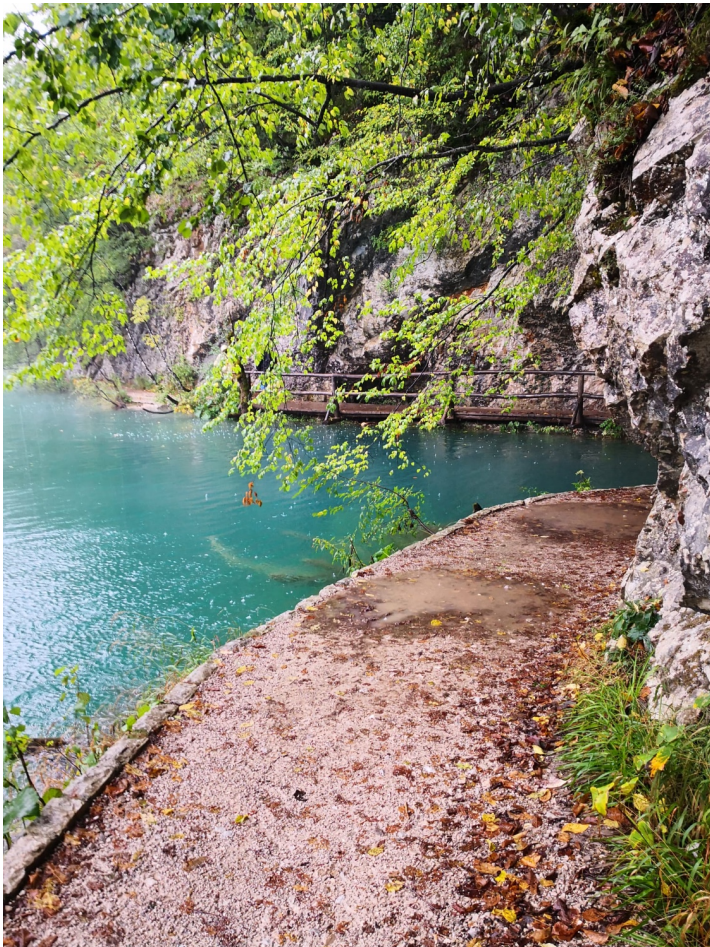
Onze tour start met een bustochtje naar het beginpunt van de wandelroute. In de bus ga ik uitgerekend op die ene stoel zitten die precies onder een lek in het dak zit en binnen 1 milliseconde heb ik mijn hele achterwerk nat.

We beginnen onze wandeling, we hebben gekozen voor route H van 9 kilometer, je kunt toch maar 1 keer nat worden. We verbazen ons over de mooie houten paadjes die allemaal met de hand zijn aangelegd.

De paadjes slingeren langs en over het water en boven watervalletjes.

Chapeau voor diegene die een dergelijke route heeft bedacht. En snel ontdekken we een ander voordeel. Vanwege het baggerweer is het heel rustig in het park. Tijdens de eerste 4,5 kilometer komen we ongeveer 10 mensen tegen.

Eerlijk is eerlijk, we hadden het echt mooier gevonden als er tenminste geen regen of mist was, maar het had ook wel iets.

Halverwege moeten we een oversteek maken met een boot. En op die boot zitten we vol in de wind (ja, daar waaide het dus even wel), terwijl de mist en regen in ons gezicht waait.

En Harold lacht als een boer met kiespijn! 🤔

Goed kijken, in de mist zie je een van de boten!

Na de boot is het ineens een stuk drukker met mensen. Marcel voelt zich sterk verbonden met elke andere gele pinguïn die we tegenkomen en dat zijn er nogal wat! We duiken eerst even een cafeetje in voor de lunch. Veel meer keuze dan hamburgers, worst en patat is er niet. Gelukkig kunnen we een beetje opwarmen en een half uurtje later beginnen we aan het tweede deel van de wandeling. En deze voert ons langzaam naar de waterval der Plitvicese watervallen, de Veliki Slap. Een grote jongen waar het water vanaf 87 meter met veel kabaal naar beneden dendert. En dat is dan weer een gelukje, in periodes met minder regen is deze waterval veel minder krachtig. Maar nu zien we hem in volle glorie. We kijken onze ogen uit. Niet te lang, want het opstuivende water maakt ons nog natter dan we al zijn.

Op de foto hieronder zijn we al een eindje doorgelopen en zien we de Veliki Slap nog om het hoekje.

En nog meer foto's van prachtige uitzichten.

Na een tour van 4 uur zijn we aan het eind van de wandeling. De bus brengt ons terug naar de uitgang en we moeten nog even teruglopen naar de parkeerplaats.

We willen weer even wat drinken voordat we de auto ingaan en we lopen een restaurant binnen dat eruit ziet alsof het in communistische tijden is blijven steken. In sfeer hebben ze hier in ieder geval niets geïnvesteerd, dat is wel duidelijk. We lopen een grote eetzaal binnen en worden vrijwel meteen een halt toegeroepen door een strenge dame, binnen no time noemt Harold haar Olga. Niet rechtstreeks in haar gezicht want hij ziet zichzelf al afgevoerd worden naar een werkkamp in Siberië. Ze vroeg ons nog net niet om de houding aan te nemen. Ze komt intimiderend dichtbij staan. Wat we komen doen. Nou, euh... we willen wat drinken, mag dat? Gelukkig, het mag. En ze komt de bestelling zelfs bij de tafel opnemen. Als ik haar vraag of ze ook iets bij de koffie hebben, moet ik maar even mee marsen naar het buffet. En zodra ik de keuze heb doorgegeven voor ons vieren krijg ik het commando: Sit! Owkeej, ik ga wel terug in mijn hok.

We drinken onze koffie met appelstrudel (echt lekker) en daarna is het echt tijd om weer terug te keren naar Zagreb.

Onderweg had ik nog wel even willen stoppen bij 'Klein Plitvice', ofwel Rastoke.

Het plaatsje ziet eruit als in een sprookje, maar mijn reisgenoten en zelfs ik zijn wel klaar met de regen en rijden eraan voorbij. Dus daarom een fotootje van internet, zodat het net lijkt alsof we er zijn geweest ;o).

Om 18.00u zijn we weer in het hotel en kunnen we opwarmen voordat we vanavond

ons laatste avondmaal in Kroatië nuttigen.

MAANDAG 11 OKT 2021, 1:40 PM • WITTENSTEINSTRAT 18, ZWOLLE

De terugreis

Gisteravond hadden we weer een typisch Kroatisch restaurantje uitgekozen. En dat betekent eigenlijk gewoon: veel vlees. Iets wat de heren en zeker Marcel wel aanspreekt.

Ikzelf ben niet zo van grote porties vlees. Maar de maaltijd was smakelijk en de bediening vriendelijk.

Vanmorgen konden we wat langer blijven liggen en een beetje niksen. Om 10.00u moesten we uitchecken. Maar onze taxi was pas besteld om 14.00u, dus we hadden nog wat tijd te verdrijven. Helaas was het regenen nog steeds niet opgehouden. Eerst maar even een ontbijtje. Anne-Mieke en Marcel hadden een tentje ontdekt dat er leuk uitzag. Ondanks dat het maandagochtend 10.15u was, was het druk in het gezellige restaurantje.

Ik kreeg het maar niet voor elkaar om alle tafelgenoten tegelijk mijn kant op de laten kijken, dus vandaar deze wat aparte foto waarop alleen Harold braaf doet wat hem is opgedragen :).

En de ontbijtgerechten bleken ware kunstwerkjes, heerlijk van smaak.

Na het ontbijt wandelen we nog even naar de kathedraal van Zagreb. Deze was gesloten voor het publiek. En eigenlijk moeten we daar nog wat over vertellen. Kroatië werd vorig jaar, net als Nederland, getroffen door de coronacrisis. Ook Kroatië ging in lockdown en nog in dezelfde maand werd de stad midden in de nacht opgeschrikt door een fikse aardbeving (5,3 op de schaal van Richter). Gevolg hiervan is dat voor de vele historische gebouwen instortingsgevaar gold en ze dus allemaal gesloten werden voor het publiek. En helaas zijn ze dat nu 1,5 jaar later nog steeds. Er is namelijk geen geld om de gebouwen te herstellen. En al zou er wel geld zijn, dan moeten de restauratiewerkzaamheden aan heel veel voorwaarden voldoen omdat vele gebouwen beschermde gebouwen zijn. Een grote economische klap voor de stad, maar het wordt dus nog steeds niet opgelost. We hebben dus amper gebouwen van binnen kunnen bekijken, zo ook de mooie kathedraal.

Daar waar je op de foto nu twee metalen kruizen ziet staan horen eigenlijk nog twee torenspitsen. De rechter is echter ingestort tijdens de aardbeving en voor de veiligheid hebben ze de linker er maar af gehaald.

De kathedraal zag er van binnen zo uit voor de aardbeving:

Daarna lopen we nog even naar het kabelbaantje waarmee je binnen 1 minuut in het benedendeel van de stad bent. Niet omdat de kabelbaan zo snel is, maar omdat de afstand zo enorm kort is.

We slenteren nog wat rond en een half uur voordat de taxi komt, is het eindelijk droog. Tuurlijk joh, net nu wij op het punt staan om weg te gaan. We staan te wachten in de stenen poort en steken nog even een kaarsje aan voor diegenen die het hard nodig hebben. Voel je je aangesproken of vind je van jezelf dat jij ook wel een aangestoken kaarsje kunt gebruiken? Dan was het kaarsje zeker voor jou!

De taxichauffeur is weer dezelfde als afgelopen vrijdag, dus we hebben veel bij te praten onderweg ;o).

Het inchecken en boarden verloopt vlot. Ik had wat geëxperimenteerd met het reserveren van de stoelen, dus ik had in een rijtje van 3 stoelen Harold aan het raam gezet en mij aan het gangpad. In de hoop dat die middelste stoel lekker vrij bleef. Nou, je raadt het al. Nee dus.

Een zeer brede Balkanmeneer, we noemen hem voor het gemak maar even Boris, kwam tussen Harold en mij in zitten. Harold had Boris' rechterelleboog in zijn maag, bij mij drukte zijn linkerelleboog op mijn lever. Gelukkig was het een korte vlucht, want

meneer Boris zat bijna 3 kwartier lang bijkans bij Harold op schoot omdat hij helemaal over Harold heen boog om naar buiten te kijken. En zo zie je maar dat Harold prima in staat is een innige band op te bouwen in korte tijd met een wildvreemde meneer. Het vliegtuig zat echt nokjevol en links van ons zat een baby grote delen van de tijd te huilen. En eerlijk is eerlijk, dat zijn we niet echt meer gewend.

Doordat de stewardess de mensen met de baby wat extra ruimte gunt wordt er nog een stoelendans gehouden. De muziek wordt gestart, de armpjes gaan de lucht in en 1 mevrouw wordt verplaatst. Het gezicht van de verplaatste mevrouw zou het goed gedaan hebben bij het onlangs gehouden 'Oorwurm van het jaar-verkiezing'. We zijn te laat opgestegen maar landen op tijd. We sjezen door de luchthaven om op tijd bij de eerstvolgende trein te zijn (wat lukt) en een half uurtje later nemen we afscheid van het Almerense pretduo en reizen we door naar Zwollywood. Als Anne-mieke en Marcel wild zwaaiend van de trap af lopen, stappen er twee heren in die feilloos de plekken innemen. Nou ja, feilloos, ze nemen plek in. En in de laatste 3 kwartier naar Zwolle kan Harold weer alle skills inzetten om wederom een innige vriendschap op te bouwen. Als we in Zwolle aankomen is hij licht van slag van allerlei vreemde mannen die zijn 70 cm 'persoonlijke ruimte' zijn binnengedrongen. Ik vraag me in alle eerlijkheid af of hij hier ook zo over zou mopperen als het mooie vrouwen waren geweest :-). Vanmorgen hadden we bedacht dat we gezellig op zo'n huurscootertje naar huis gingen tuffen vanavond. Ik had de app al geïnstalleerd, Harold nog niet. Dus dat hebben we in Zagreb nog even goed voorbereid. Op een paar honderd meter van het station stonden twee van die scootertjes te wachten om te worden gehuurd. Maar eenmaal bij de scooters aangekomen werkte de app van Harold van geen kanten. Klantenservice gebeld en die gaf het na 10 minuten ook op. "Ja, dan weet ik het ook niet meer" was het antwoord van de medewerker. Het was inmiddels 21u, we hadden nog geen avondeten gehad en we waren er wel klaar mee. We zijn teruggelopen naar het station en hebben een taxi gepakt. 'Bijna' net zo duur als zo'n scootertje maar wel zo lekker. We zoeven heerlijk naar huis, ruimen de boel op, relaxen nog even en duiken dan heerlijk ons eigen mandje in. Het was weer een mooi avontuur!